

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 349/2011-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. apríla 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Ladislava Orosza a Jána Lubyho v konaní o sťažnostiach I. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. Z., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 355/2010 a postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 26/00 (pôvodne vedenom bývalým Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 15 Nc 26/00), za účasti Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Späťvzatie sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu Okresného súdu Bratislava III **n e p r i p ú š ť a .**

2. Základné právo I. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 26/00 (pôvodne vedenom bývalým Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 15 Nc 26/00) porušené boli.

3. I. P. priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť I. P. trovy konania v sume 475,93 € (slovom štyristosedemdesiatpäť eur a deväťdesiattri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. Z., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. júla 2011 a 19. júla 2011 doručené sťažnosti I. P. (ďalej len „sťažovateľ“) vedené pod sp. zn. Rvp 1809/2011, sp. zn. Rvp 1810/2011, sp. zn. Rvp 1811/2011, sp. zn. Rvp 1812/2011, sp. zn. Rvp 1813/2011, sp. zn. Rvp 1814/2011, sp. zn. Rvp 1858/2011, sp. zn. Rvp 1859/2011 a sp. zn. Rvp 1860/2011, ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 355/2010 a postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 26/00 (ďalej aj „napadnuté konanie“), pôvodne vedenom niekdajším Okresným súdom Pezinok (ďalej aj „pôvodný okresný súd“) pod sp. zn. 15 Nc 26/00.

Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 349/2011 z 24. augusta 2011 uvedené sťažnosti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie, pričom ich zároveň spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. Rvp 1809/2011.

Ústavnému súdu bola 21. decembra 2011 doručená sťažnosť I. P. vedená pod sp. zn. Rvp 4221/2011, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 355/2010. Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 51/2012 z 31. januára 2012 sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne uznesením sp. zn. PLS. ÚS 1/2012 z 8. februára 2012 veci vedené pod sp. zn. IV. ÚS 349/2011 a sp. zn. III. ÚS 51/2012 spojil na spoločné konanie s tým, že bude ďalej vedené pod sp. zn. IV. ÚS 349/2011.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 15. marca 2000 osobne bývalému okresnému súdu viacero obsahovo totožných „určovacích žalôb“ týkajúcich sa nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Svätý Jur, ktoré sa odlišovali iba číslom parcely a ktorých „predmetom... bolo porušenie zákona č. 330/1991 Zb.“. Z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľ sa v skutočnosti (po upresnení právnej kvalifikácie sporu) domáhal od odporcu (Obvodného pozemkového úradu v S.) náhrady škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom. V dôsledku toho bolo potrebné na daný prípad s poukazom na § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“).

Sťažovateľ v sťažnostiach poukázal na to, že „nemá žiadne vedomosti o konaní v predmetnom spore, vzhľadom na zmenu miestnej príslušnosti súdov, v tomto konaní z úradnej moci, nevie jednoznačne určiť, či a ku ktorému dňu bola napadnutá vec postúpená

z Okresného súdu Pezinok na Okresný súd Bratislava III, hoci sa tak malo stať zo zákona k 1. 1. 2005. Rovnako nevie posúdiť, či vyššie uvedená právna vec bola predmetom prechodu výkonu súdnictva z odovzdávajúceho súdu Okresný súd Bratislava III na nadobúdajúci súd Okresný súd Pezinok v zmysle Inštrukcie MS SR č. 12460/2007-130 zo dňa 6. 12. 2007, preto ani nevie určiť mieru zavinenia jednotlivých súdov za prietahy v konaní v predmetnej veci, a preto podáva túto sťažnosť spoločne a nerozdielne proti obidvom miestne a vecne príslušným súdom.“.

Keďže sťažovateľ, ako uviedol v sťažnostiach, „neviduje z Okresného súdu Pezinok ani z Okresného súdu Bratislava III žiadne podanie, rozhodnutie procesného charakteru ani vo veci samej a nemá vedomosti o tom, že by niektorý zo zákonných súdov bol vo veci konal...“, navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že jeho základné právo „na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v článku 48 odsek 2/ Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 odsek 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava III v konaní o určenie, bez pridelennej spisovej značky, napadnutou žalobou zo dňa 13. 3. 2000 vo vzťahu k č. p. 5237/2..., č. p. 1590..., č. p. 5588..., č. p. 5236, č. p. 5255, č. p. 5235, č. p. 1593..., č. p. 5856..., č. p. 1952... a č. p. 5237/1“ boli porušené. Zároveň sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 22 000 €, a to pokiaľ ide o každú podanú žalobu (s výnimkou žaloby týkajúcej sa pozemku parc. č. 5237/1, vo vzťahu ku ktorej si uplatňuje finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €). Sťažovateľ napokon navrhuje, aby mu bola priznaná aj úhrada trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu z 3. augusta 2011 sa k sťažnosti vyjadril Okresný súd Pezinok prípisom sp. zn. Spr. 3276/2011 doručeným ústavnému súdu 16. augusta 2011, v ktorom okrem iného uviedol:

«Lustráciou dozornej úradníčky Okresného súdu Pezinok zo dňa 09. 08. 2011 bolo zistené, že všetky sťažnosti zaslané p. P., resp. jeho právnym zástupcom na Ústavný súd Slovenskej republiky sa týkajú jediného konania vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8 C 355/2010.

Stav konania v uvedenej veci je nasledovný:

Dňa 15. 03. 2000 napadli na „starý“ Okresný súd Pezinok právne veci týkajúce sa sporných nehnuteľností, ktoré uvádza p. P. vo svojej sťažnosti. „Starým“ Okresným súdom Pezinok boli zapísané do registra „Nc“.

Dňa 28. 12. 2002 bol daný pokyn (sudcom ?) na prevod vecí do registra „S“ Dňa 19. 09. 2003 nesúhlasil vtedajší predseda Okresného súdu Pezinok s preložením uvedených vecí do registra „S“ a zároveň v uvedených veciach určil zákonného sudcu.

Podľa vyjadrenia zákonnej sudkyne Okresného súdu Bratislava III, ktoré je priložené v spise na č. listu 18 až 22 neboli príslušné spisy po prechode výkonu súdnictva zo „starého“ Okresného súdu Pezinok na Okresný súd Bratislava III ku dňu 01. 01. 2005 vôbec zapísané do registra Okresného súdu Bratislava III, podrobné vyjadrenie zákonnej sudkyne Okresného súdu Bratislava III je doložené v spise.

Po „nájdení“ príslušných spisov na Okresnom súde Bratislava III bol dňa 29. 10. 2010 podpísaný Dodatok č. 14 k zápisnici zo dňa 14. 11. 2008 o skutočnom odovzdaní a prevzatí všetkých súdnych spisov v zmysle Inštrukcie č. 18/2007 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 16. 12. 2007. Uvedeným dodatkom bolo na Okresný súd Pezinok prevedených dvadsaťtri spisov týkajúcich sa p. P. Uvedené spisy boli dodatočne, v súlade s článkom 18 citovanej inštrukcie prevedené na Okresný súd Pezinok. Fyzicky boli spisy odovzdané z Okresného súdu Bratislava III na Okresný súd Pezinok dňa 08. 12. 2010. Ako predseda súdu som vydal pokyn, aby sudcovia, ktorým napadli uvedené spisy vo veci urgentné konali.

Uznesením Okresného súdu Pezinok zo dňa 17. 12. 2010 bol navrhovateľ teda p. P. vyzvaný na odstránenie väd jeho podaní zo dňa 15. 03. 2000. Navrhovateľ odpovedal listami doručenými na Okresný súd Pezinok dňa 10. 01. 2011 a dňa 26. 01. 2011.

Dňa 07. 02. 2011 bolo na Okresný súd Pezinok doručených desať sťažností navrhovateľa, na ktoré som odpovedal, odpoveď bola expedovaná dňa 02. 03. 2011.

Dňa 26. 04. 2011 bolo na Okresný súd Pezinok doručených opätovne desať sťažností navrhovateľa, na ktoré som odpovedal, odpoveď bola expedovaná dňa 23. 05. 2011.

Výzvou zo dňa 16. 05. 2011 požiadala zákonná sudkyňa Obvodný pozemkový úrad v Pezinku o doručenie dokladov potrebných pre konanie.

Dňa 24. 06. 2011 zaslal navrhovateľ na súd podanie, ktorým žiadal o doplnenie identifikácie parcely a upozornil, že podľa neho Okresný súd Pezinok v danej veci nekoná.

Dňa 27. 06. 2011 bola zaslaná na Obvodný pozemkový úrad Pezinok opätovná žiadosť o zaslanie príslušných dokladov.

Dňa 12. 07. 2011 bola z Obvodného pozemkového úradu Pezinok doručená odpoveď.

Dňa 28. 07. 2011 bol navrhovateľ uznesením Okresného súdu Pezinok vyzvaný kvôli nejasnej právnej kvalifikácii sporu na doplnenie, resp. opravu svojho podania.

Výzva bola expedovaná z Okresného súdu Pezinok dňa 29. 07. 2011. Od sťažovateľa sa doteraz nevrátila doručienka o prevzatí výzvy...

... je nepochybné, že v uvedených právnych veciach vznikli prietahy v konaní, ktoré však v žiadnom prípade nespôsobil „nový“ Okresný súd Pezinok. Je zjavné, že vo veci nekonali „starý“ Okresný súd Pezinok, resp. Okresný súd Bratislava III...

Ako predseda Okresného súdu Pezinok chcem k veci uviesť, že „nový“ Okresný súd Pezinok koná vo veci bezodkladne, riadne a včas. Ešte raz opakujem, že som všetkých sudcov, ktorým napadli veci týkajúce sa p. P., doporučil, aby v daných veciach prednostne, vo všetkých veciach som nariadil dohľad predsedu súdu.»

Na základe výzvy ústavného súdu z 3. októbra 2011 sa k sťažnosti vyjadril Okresný súd Bratislava III prípisom sp. zn. Spr. 3738/2011 doručeným ústavnému súdu 28. decembra 2011, v ktorom okrem iného uviedol:

„Uvedené ústavné sťažnosti sa týkajú konaní vedených na Okresnom súde v Pezinku t. č. pod sp. zn. 8 C 355/2010 (pôvodne pod sp. zn. PK 15 Nc 26/2000).

S prechodom výkonu súdnictva v súvislosti so zriaďovaním nových Okresných súdov bola vec 15 Nc 26/2000 v zmysle Inštrukcie Ministerstva spravodlivosti SR č. 18/2007 odoslaná dňa 29. 10. 2010 Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Predmetná ústavná sťažnosť v čase ich podania (18. 7. 2011) sa už netýkala konaní vedených na Okresnom súde Bratislava III, ale konania vedeného na Okresnom súde Pezinok od 29. 10. 2010. V prílohe predkladám protokol č. 14 zo dňa 29. 10. 2010.“

K uvedeným vyjadreniam Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava III sťažovateľ zaujal stanovisko v podaní doručenom ústavnému súdu 7. februára 2012, v ktorom okrem iného uviedol:

«K vyjadreniu predsedu Okresného súdu Bratislava III z 19. 12. 2011 k ústavnej sťažnosti predkladá sťažovateľ nasledovné vyjadrenie:

Z obsahu tohto podania nepochybne vyplýva záver, že v čase podania sťažnosti na Ústavný súd, ako aj v čase uplatnenia sťažnosti sťažovateľa na postup súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z., adresovaných Okresnému súdu Pezinok, ktoré predchádzali ústavným sťažnostiam, všetky konania boli vedené na Okresnom súde Pezinok.

K vyjadreniu predsedu Okresného súdu Pezinok v znení jeho listu z 11. 8. 2011, predkladá sťažovateľ nasledovné vyjadrenie:

O spojení žalôb, ktoré sú predmetom sťažností do jedného konania pod č. 8 C 355/2010 nemá sťažovateľ žiadne procesné rozhodnutie, preto sťažovateľ má za to, že nemohlo dôjsť ani k ich spojeniu na spoločné konanie.

Konštatovanie, že lustráciou dozornej úradníčky Okresného súdu Pezinok zo dňa 9. 8. 2011 malo byť zistené, že všetky sťažnosti zaslané sťažovateľom, resp. jeho právnym zástupcom na Ústavný súd SR sa týkajú jediného konania, vedeného na Okresnom súde Pezinok pod spis zn. 8 C 355/2010, sa podľa sťažovateľa nezakladá na pravde, nakoľko toto tvrdenie nie je ničím preukázané.

Sťažovateľ naďalej zotrváva na svojom tvrdení, že mu neboli doručené a nemá k dispozícii žiadne rozhodnutia zo strany Okresného súdu Bratislava III pod spis zn. 15 Nc 26/00, ani v konaní vedenom pôvodne pred Okresným súdom Pezinok, ale ani v konaní pod spisovou značkou 8 C 355/2010, vedenom toho času na Okresnom súde Pezinok, z ktorých by bolo zrejmé, že došlo k spojeniu vecí, ktoré boli predmetom sťažností sťažovateľa a ktoré Ústavný súd SR spojil na spoločné konanie, ani takéto rozhodnutia mu neboli doručené k ostatným jeho žalobám.

Sťažovateľ poukazuje na to, že v konaní č. 8 C 355/2010 obdržal Uznesenie Okresného súdu Pezinok zo 17. 12. 2010, ktorým po prvý krát od podania žaloby na súd o určenie abstraktného času, zo dňa 13. 3. 2000, doručenej konajúcemu súdu 15. 3. 2000 v právnej veci žalobcu I. P. proti žalovanému Okresný úrad Pezinok, konajúci súd vyzval navrhovateľa ako sťažovateľa na odstránenie väd návrhu. Z označenia spisu podľa tohto

uznesenia nepochybne vyplýva, že spor sa týka určenia abstraktného času v rozhodnutí, týkajúci sa iba jednej konkrétnej parcely a to parcely č. 1589. Aj z tohto označenia sporu, v záhlaví citovaného uznesenia nepochybne vyplýva, že nemohlo dôjsť k spojeniu všetkých vecí, ktoré sú predmetom sťažnosti v spojenom konaní do jedného konania, pôvodne vedeného pod číslom 15 Nc 26/00 a toho času pod č. 8 C/355/2010, nakoľko pod týmto číslom konania je predmetom určenie abstraktného času v rozhodnutí výslovne iba k parcele č. 1589. Aj z odôvodnenia citovaného rozhodnutia sťažovateľ dospel k záveru, že súd v texte používa pojem „návrh“ resp. „podanie“ všetko v jednotnom čísle, čo len potvrdzuje, že stále mal na mysli iba návrh k č. p. 1589. Rovnaké označenie právnej veci je uvedené aj v Uznesení Okresného súdu Pezinok č. k. 8 C/355/2010 zo dňa 28. 07. 2011, v ktorom v záhlaví uznesenia je opätovne uvedené, že sa jedná o právnu vec o určenie abstraktného času k č. p. 1589. Ak by bolo došlo k spojeniu vecí mali byť v tomto konaní uvedené čísla všetkých parciel, ktoré boli predmetom samostatných žalôb, tak ako bolo uvedené č. p. 1589.

Z obsahu podania uvedeného v bode 3 vyjadrenia predsedu Okresného súdu v Pezinku ďalej nepochybne vyplýva, že Okresný súd Bratislava III v konaní 15 Nc 26/00 a predtým v konaní pod tým istým číslom Okresný súd v Pezinku, od podania jednotlivých žalôb na súd do 8. 12. 2010, kedy spisy mali byť odovzdané z Okresného súdu Bratislava III na Okresný súd Pezinok, okrem zmätočných administratívnych úkonov nekonali. O ostatných žalobných návrhoch sťažovateľa týkajúcich sa ostatných parciel, ktoré sú predmetom jednotlivých sťažností však súdy nekonali vôbec.

Z podania predsedu Okresného súdu Pezinok preto nepochybne vyplýva aj skutočnosť, že vznikli prieťahy v konaní, ktoré však nemal spôsobiť „nový“ Okresný súd v Pezinku. Podľa neho je zjavné, že nekonali „starý“ Okresný súd v Pezinku, resp. Okresný súd Bratislava III a že táto ich nečinnosť trvala desať rokov.

Bez ohľadu na vyššie uvedené tvrdenia predsedu Okresného súdu v Pezinku je nepochybne a sťažovateľ považuje i za preukázané, že k prieťahom v jednotlivých konaniach došlo.»

Dňa 15. februára 2012 bolo ústavnému súdu doručené doplňujúce podanie sťažovateľa, v ktorom okrem iného uviedol:

„V nadväznosti na vyjadrenie predsedu Okresného súdu Bratislava III k ústavným sťažnostiam v znení jeho listu z 19. 12. 2011, ako aj vyjadrenie predsedu Okresného súdu Pezinok, v znení jeho listu z 11. 8. 2011, z ktorých podaní nepochybne vyplýva že v čase doručenia ústavných sťažností na Ústavný súd, t. j. k 18. 7. 2011, na konania, voči ktorým smerovali jednotlivé sťažnosti, bol miestne a vecne príslušný Okresný súd v Pezinku /spisy boli prevedené na Okresný súd Pezinok a fyzicky boli odovzdané zo súdu Bratislava III na Okresný súd Pezinok dňa 8. 12. 2010/ a vychádzajúc zo zásady, že napadnuté konania je potrebné hodnotiť ako celok s tým, že neoddeliteľnou súčasťou prechodu súdnictva v daných veciach, je aj prenesenie zodpovednosti za prieťahy v konaní, sťažovateľ svoje sťažnosti proti Okresnému súdu Bratislava III týmto podaním berie späť a navrhuje voči nemu konanie zastaviť.

Nakoľko v prevyšujúcej časti sťažovateľ na svojich sťažnostiach trvá aj naďalej v celom rozsahu, v nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj z dôvodu rozhodnutia Ústavného súdu o spojení jednotlivých sťažností na spoločné konanie vecí, upresňuje svoje návrhy, a to nasledovne:

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR aj bez nariadenia ústneho pojednávania prijal tento nález:

1. Základné právo I. P. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov upravené v článku 48 odsek 2/ Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 odsek 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom bývalého Okresného súdu v Pezinku, Okresného súdu Bratislava III a toho času Okresného súdu v Pezinku v konaniach o určenie napadnutých žalobami z 3. 3. 2000 vo vzťahu k č. p. 5237/2, č. p. 1590, č. p. 5588, č. p. 5236, č. p. 5255, č. p. 5235, č. p. 1593, č. p. 5856 a č. p. 1592, k. ú. Svätý Jur, doručených súdu 15. 3. 2000 porušené bolo.

2. I. P. priznáva finančné zadostučinenie po 22.000 Eur /slovom: Dvadsať dva tisíc Eur/, za každú podanú žalobu samostatne, spolu 198.000 Eur /slovom Jednostodeväťdesiat osem tisíc Eur/, ktorú sumu mu Okresný súd Pezinok je povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. I. P. priznáva úhradu trov konania vo výške 311,22 Eur za každú sťažnosť samostatne, spolu 2.800,98 Eur /slovom Dvetisíc osemsto Eur, Deväťdesiat osem centov/ + 123,50 Eur + 20% DPH zo 123 Eur, t. j. 24,64 Eur, ako aj režijný paušál vo výške 7,63 Eur

za podanie z 31. 3. 2012, t. j. celkom sumu 2.956,48 Eur /slovom: Dvetisíc deväťsto päťdesiat šesť Eur Štyridsať osem centov/, ktoré trovy konania Okresný súd Pezinok je povinný uhradiť na účet advokáta JUDr. V. Z. do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

Na základe výziev ústavného súdu zo 17. februára 2012 a 8. marca 2012 Okresný súd Pezinok zaujal opätovne k sťažnostiam stanovisko vo vyjadreniach doručených ústavnému súdu 2. marca 2012 a 20. marca 2012, v ktorých uviedol:

«V plnom rozsahu sa pridržiavam môjho vyjadrenia č. Spr. 3276/2011 zo dňa 11. 08. 2011, ktoré bolo Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručené dňa 16. 08. 2011.

Opätovne poukazujem najmä na bod 4 uvedeného vyjadrenia. Je nepochybné, že prieťahy v konaní v uvedenom prípade vznikli na „starom“ Okresnom súde Pezinok, resp. na Okresnom súde Bratislava III. Nestotožňujem sa s názorom, že spolu s prechodom výkonu súdnictva na novozriadené súdy prešla na nich aj zodpovednosť za prípadné prieťahy v konaní. Takýto názor vnímam ako predseda novozriadeného Okresného súdu Pezinok za krajne nespravodlivý. Súd, ktorý prieťahy v konaní spôsobil – teda v tomto prípade Okresný súd Bratislava III stále existuje a za porušenie svojich povinností by mal znášať dôsledky. Nie je možné trestať sudcov Okresného súdu Pezinok, resp. Okresný súd Pezinok ako celok za prieťahy v konaní, ktoré zjavne nespôsobil. V prípade, že by Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o uložení pokuty za spôsobené prieťahy v konaní Okresnému súdu Pezinok, nebude možné túto pokutu riešiť v prípadnom disciplinárnom konaní so žiadnym sudcom Okresného súdu Pezinok – žiadny sudca Okresného súdu Pezinok v tomto prípade prieťahy ku konaní nespôsobil, práve naopak, sudcovia Okresného súdu Pezinok konali vo všetkých sporoch týkajúcich sa sťažovateľa, ktoré im boli postúpené z Okresného súdu Bratislava III prednostne a bez prieťahov...

Súdny spis bol pôvodne vedený na bývalom Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 15 Nc 26/2000. Strany spisu č. l. 1 až č. l. 15 sú návrhy navrhovateľa doručené na bývalý Okresný súd Pezinok dňa 15. 03. 2000 – predmet konania Porušenie Z 330/91 § 15/2, určenie abstraktného času, účastníci: žalobca: I. P., žalovaný: Okresný úrad Pezinok k par. č. 1589, par. č. 5856, par. č. 5588, par. č. 5255, par. č. 738, par. č. 5237/2, par.

č. 5237/1, par. č. 5236, par. č. 5235, par. č. 5111, par. č. 5209, par. č. 1593, par. č. 1592, par. č. 1591, par. č. 1590.

Na č. l. 16 sa nachádza úprava zákonnej sudkyne vtom čase JUDr. A. K. zo dňa 28.12.2002, reklamáciu zápisu vec do registra Nc – preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, vec patrí do reg. „S“ a má byť predložená predsedovi Okresného súdu Pezinok (kópiu pripájam).

Na č. l. 17 je vyjadrenie predsedu bývalého Okresného súdu Pezinok JUDr. T. M. zo dňa 19. 09. 2003 – nesúhlas s prevedením veci sp. zn. 15 Nc 26/2000 do registra „S“, nakoľko ide o neúplný návrh a zároveň určil podľa Rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2003 zákonného sudcu vo veci sp. zn. 15 Nc 26/2000 (kópiu pripájam).

Číslo listov 18 až 22 je vyjadrenie zákonnej sudkyne vo veci na Okresnom súde Bratislava III JUDr. A. K. zo dňa 15. 10. 2010.

Číslo listu 23 je kópia Dodatku č. 14 – Spr. 3039/2008, Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29. 10. 2010, ktorým bol súdny spis sp. zn. 15 Nc 26/2000 dodatočne v zmysle Inštrukcie č. 18/2007 MS SR zo dňa 06. 12. 2007 č. 12460/2007-130, čl. 17, ods. 2 na zabezpečenie prechodu výkonu súdnictva v súvislosti so zriadením nových okresných súdov fyzicky dňa 08. 12. 2010 odovzdaný Okresnému súdu Pezinok. Spis bol Okresným súdom Pezinok náhodným výberom pridelený zákonnej sudkyňi JUDr. M. K. a zapísaný pod sp. zn. 8 C 355/2010.

Ako je zrejmé z vyššie uvedeného, žiadne procesné rozhodnutie o spojení vecí na spoločné konanie sa v spise nenachádza...»

K citovanému vyjadreniu Okresného súdu Pezinok doručenému ústavnému súdu 20. marca 2012 bol pripojený rovnopis rozsudku č. k. 8 C 355/2010-95 z 8. decembra 2011 s vyznačenou doložkou právoplatnosti, z ktorej vyplýva, že namietané konanie bolo právoplatne skončené 2. februára 2012.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojimi sťažnosťami domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 355/2010 a postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 26/00 (pôvodne vedenom bývalým okresným súdom pod sp. zn. 15 Nc 26/00).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP v znení účinnom v relevantnom čase, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Ústavný súd ešte predtým, než pristúpil k vyhodnoteniu postupu všeobecných súdov, sa pri rozhodovaní o sťažnostiach sťažovateľa musel vysporiadať s jeho podaním

doručeným ústavnému súdu 15. februára 2012, v ktorom okrem uviedol, že „*svoje sťažnosti proti Okresnému súdu Bratislava III berie späť a navrhuje voči nemu konanie zastaviť*“.

Podľa § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody.

Keďže akceptovanie uvedeného návrhu (späťvzatie voči Okresnému súdu Bratislava III) by vzhľadom na okolnosti danej veci bolo podľa názoru ústavného súdu v rozpore s ochranou práv sťažovateľa (k tomu podrobnejšie pozri časť II bod 3 tohto nálezu), ústavný súd rozhodol, že späťvzatie sťažnosti v časti smerujúcej proti Okresnému súdu Bratislava III nepripúšťa (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

1. Predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie o náhrade škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. Posudzovaná vec patrí po právnej aj skutkovej stránke k štandardnej rozhodovacej agende všeobecných súdov a podľa názoru ústavného súdu nie je skutkovo ani právne zložitá. Na skutkovú a právnu zložitnosť nepoukázali vo svojich vyjadreniach k sťažnostiam ani predsedovia okresných súdov, ktoré rozhodovali vo veci.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote. V súvislosti s tým je potrebné uviesť, že samotný sťažovateľ prispel k celkovej dĺžke napadnutého konania predovšetkým tým, že podal nekvalifikované (do značnej miery nezrozumiteľné) návrhy (podania). Keďže návrhy na začatie konania mali také závažné nedostatky, že z nich nebolo možné ustáliť ani právnu kvalifikáciu sporu, bolo nevyhnutné opakovane vyzývať sťažovateľa na ich doplnenie, resp. na odstránenie ich nedostatkov.

Markantný podiel sťažovateľa na nečinnosti pôvodného okresného súdu a Okresného súdu Bratislava III v namietanom konaní podľa názoru ústavného súdu však nepochybne spočíva aj v tom, že aj keď toto konanie začalo doručením podaní pôvodnému okresnému súdu ešte 15. marca 2000, napriek úplnej nečinnosti konajúcich všeobecných súdov sa sťažovateľ o svoje veci vôbec nezaujímal a sťažnosť na prietahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uplatnil až po viac ako desiatich rokoch od jeho začatia. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na jednu zo základných zásad práva „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj žalobca (t. j. sťažovateľ) sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľ musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv. Keďže sťažovateľ viac ako 10 rokov nevyvíjal žiadnu aktivitu na ochranu svojich práv a o stav konania sa nezaujímal, ústavný súd túto skutočnosť pripísal na jeho ťarchu a zohľadnil ju ďalej pri ustálení sumy priznaného finančného zadost'učinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v namietanom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava III.

Z obsahu sťažností a zo zapožičaných súdnych spisov vyplýva, že sťažovateľ ešte 15. marca 2000 osobne doručil pôvodnému okresnému súdu desať podaní, ktoré boli obsahovo totožné a odlišovali sa iba číslom parcely, pričom ich „*predmetom bolo porušenie zákona č. 330/1991 Zb.*“ k jednotlivým parcelám a „*určenie abstraktného času v rozhodnutí*“. Uvedené podania boli pôvodným okresným súdom a následne aj Okresným súdom Bratislava III vedené pod sp. zn. 15 Nc 26/00.

Zákonom č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov došlo

od 1. januára 2005 k prechodu výkonu súdnictva, všetkých práv a povinností vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcu k štátu z pôvodného okresného súdu v dôsledku jeho zrušenia na Okresný súd Bratislava III.

V súlade so zákonom č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/2007 Z. z.“), sa od 1. januára 2008 na prerokovanie a rozhodnutie vecí sťažovateľa stal miestne a vecne príslušný novozriadený Okresný súd Pezinok.

Ústavný súd sa najskôr zaoberal postupom Okresného súdu Pezinok v napadnutom konaní potom, ako sa stal vecne a miestne príslušným súdom na prerokovanie vecí sťažovateľa a rozhodnutie o nich. V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že postup Okresného súdu Pezinok nemožno stotožňovať s postupom pôvodného okresného súdu. Pokiaľ ide o hodnotenie postupu Okresného súdu Pezinok v období od 8. decembra 2010, keď, ako už bolo uvedené, došlo k fyzickému odovzdaniu spisovej dokumentácie v právnych veciach sťažovateľa z Okresného súdu Bratislava III, ústavný súd predovšetkým nezistil, že by procesne relevantným spôsobom došlo k spojeniu všetkých desiatich pôvodne uplatnených návrhov na spoločné konanie, hoci ich už pôvodný okresný súd od doručenia návrhov fakticky viedol ako jedno konanie pod sp. zn. 15 Nc 26/00, a rovnako tak Okresný súd Pezinok viedol konanie o návrhoch sťažovateľa pod jednou spisovou značkou – sp. zn. 8 C 355/2010.

Ústavný súd konštatuje, že Okresný súd Pezinok potom, ako v období dvoch rokov po jeho zriadení nemohol vzhľadom na to, že mu neboli fyzicky odovzdané spisy týkajúce sa návrhov sťažovateľa, v jeho veciach konať, bezprostredne po prevzatí spisovej dokumentácie o nich začal priebežne a plynulo konať, keď už 17. decembra 2010 vyzval

sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho podaní z 15. marca 2000. Ďalším procesným úkonom bola výzva zákonnej sudkyne Obvodnému pozemkovému úradu v Pezinku zo 16. mája 2011 na predloženie dokladov potrebných na konanie.

Dňa 24. júna 2011 zaslal sťažovateľ Okresnému súdu Pezinok podanie, ktorým žiadal o doplnenie identifikácie parcely. Dňa 27. júna 2011 bola zaslaná Obvodnému pozemkovému úradu Pezinok opätovná žiadosť o zaslanie príslušných dokladov, na ktorú bola 12. júla 2011 doručená jeho odpoveď.

Dňa 28. júla 2011 bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Pezinok vyzvaný kvôli nejasnej právnej kvalifikácii sporu na doplnenie, resp. opravu svojich podaní. Dňa 5. októbra 2011 nariadila zákonná sudkyňa termín pojednávania na 8. december 2011, pričom na tomto pojednávaní o návrhoch sťažovateľa meritórne rozhodla tak, že ich zamietla. Rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 8 C/355/2010-95 z 8. decembra 2011 nadobudol právoplatnosť 2. februára 2012, pretože sťažovateľ proti nemu nepodal v zákonnej lehote odvolanie. Okresný súd Pezinok teda o návrhoch sťažovateľa rozhodol do jedného roka, odkedy mohol o nich reálne konať.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené na jednej strane opísaný postup Okresného súdu Pezinok v období od 8. decembra 2010 hodnotí ako nesústredený vzhľadom na to, že o návrhoch sťažovateľa rozhodol označeným rozsudkom bez toho, aby boli predmetné konania procesne relevantným spôsobom spojené do jedného konania. Na druhej strane však berúc do úvahy skutočnosť, že namietané konanie už medzitým právoplatne skončilo a postup Okresného súdu Pezinok v období po 8. decembri 2010 z pohľadu ústavného súdu nevykazuje nedostatky takej intenzity, ktoré by so zreteľom na predmet konania bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, ústavný súd konštatuje, že nezistil v postupe Okresného súdu Pezinok také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vyslovenie sťažovateľom namietaného porušenia v petite sťažnosti označených práv.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre zastáva názor, že pri prechode výkonu súdnictva z odovzdávajúceho súdu (v danom prípade Okresného súdu Bratislava III) na nadobúdajúci súd (v danom prípade Okresný súd Pezinok) podľa zákona č. 511/2007

Z. z. sa takýto prechod uskutočňuje so všetkými ústavnoprávnymi dôsledkami vrátane plnej zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní aj za obdobie predchádzajúce tomuto prechodu (napr. II. ÚS 260/08, II. ÚS 45/09). V danom prípade by však so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu podľa názoru ústavného súdu z hľadiska materiálneho chápania ochrany ústavnosti nezodpovedalo ústavným princípom všeobecne ponímanej spravodlivosti, keby mala byť zodpovednosť za predĺženie napadnutého konania pripísaná Okresnému súdu Pezinok, a vzhľadom na to sú vytvorené podmienky na odklon od štandardnej judikatúry ústavného súdu (podobne IV. ÚS 190/08). Na základe uvedeného hoci už v čase uplatnenia sťažnosti na ústavnom súde Okresný súd Bratislava III vo veci nekonal, dospel ústavný súd k záveru, že je to práve tento súd, ktorý výraznou mierou prispel k tomu, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené až takmer po dvanástich rokoch od jeho začatia. Ústavný súd v tejto súvislosti zohľadnil jednak nesústrednú činnosť Okresného súdu Bratislava III (nezaevidovanie návrhov do príslušného registra), resp. jeho úplnú nečinnosť (vo veci sťažovateľa počas celej doby trvania konania pred ním nebol uskutočnený žiaden procesný úkon).

Ďalším závažným pochybením zo strany Okresného súdu Bratislava III opodstatňujúcim záver o vzniku zbytočných prietahov v napadnutom konaní bolo to, že spisová dokumentácia týkajúca sa návrhov sťažovateľa bola odovzdaná Okresnému súdu Pezinok až dodatočne po dvoch rokoch od jeho opätovného zriadenia (8. decembra 2010). Takýto postup Okresného súdu Bratislava III nemožno z ústavného hľadiska akceptovať.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd prihliadol na to, že k zbytočným prietahom v danej veci došlo v podstate pred Okresným súdom Bratislava III, a preto vyslovil, že jeho postupom došlo v napadnutom konaní k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo vzťahu k namietanému postupu Okresného súdu Pezinok ústavný súd sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

III.

Vzhľadom na to, že ústavný súd návrhu sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 355/2010 v období po 8. decembri 2010 nevyhovel, keďže uvedené konanie právoplatne skončilo 2. februára 2012, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Pezinok z 8. decembra 2011, neprichádzalo už do úvahy, aby mu ústavný súd prikázal konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia za každý podaný návrh v deviatich prípadoch v sume po 22 000 € a vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. III. ÚS 51/2012 v sume 20 000 € (spolu v sume 218 000 €) z dôvodov uvedených vo svojich sťažnostiach, keď poukázal najmä na ničím neodôvodnenú úplnú nečinnosť o jeho návrhoch rozhodujúcich všeobecných súdov v rozsahu viac ako desať rokov.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto

prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na ničím neodôvodnenú úplnú nečinnosť Okresného súdu Bratislava III a na druhej strane berúc do úvahy aj skutočnosť, že sťažovateľ sa počas desiatich rokov po podaní svojich návrhov vôbec nezaujímal o stav namietaného konania, a napokon v neposlednom rade aj so zreteľom na to, že nepodal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Pezinok z 8. decembra 2011, ktorým bol jeho „návrh“ vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 355/2010 zamietnutý, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd však prihliadol aj na skutočnosť, že v čase meritórneho rozhodovania o sťažnosti bolo už napadnuté konanie právoplatne skončené. Priznané finančné zadosťučinenie je povinný vyplatiť sťažovateľovi Okresný súd Bratislava III tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. V. Z. a ktoré vyčíslil v sume 2 956,48 €. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal pri prvých dvoch úkonoch právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €, a pri treťom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá bola 763 €.

Odmena pri jednej sťažnosti za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje 247 € (jeden úkon 123,50 €), čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 261,82 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej aj „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Takto vypočítané trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby za 10 sťažností vrátane DPH a režijného paušálu predstavujú sumu 3 141,84 €.

Vzhľadom na to, že právny zástupca sťažovateľa uplatnil na ústavnom súde zastupujúc jedného sťažovateľa 10 sťažností, ktorých text bol okrem označenia parcelných čísel úplne identický, z čoho možno vyvodit', že nároky na prípravu zastupovania a spísanie samotných sťažností boli v podstatnej miere zjednodušené, a zároveň vychádzajúc aj z oprávnenia ústavného súdu (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) priznať úhradu trov konania účastníkovi len sčasti, ústavný súd znížil celú takto vypočítanú sumu za dva úkony právnej služby poskytnutej v roku 2011 na 1/10, t. j. na sumu 314,18 €.

Ústavný súd navyše priznal aj úhradu za tretí úkon právnej služby (písomné stanovisko z 31. januára 2012 k vyjadreniam Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava III) v sume 127,16 €, ktorý spolu s režijným paušálom (7,63 €) a 20 % DPH predstavuje sumu 161,75 €.

Ústavný súd teda sťažovateľovi priznal úhradu trov konania v celkovej sume 475,93 €.

Priznanú úhradu trov konania je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2012